

«Πρὸς Οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας»

- Χρονικά • Ποιμαντικές Δραστηριότητες •
- Ἐκδηλώσεις • Συνάξεις • Ὁμιλίες •
- Κηρύγματα • Πανηγύρεις • Προσκυνήματα •
- Κοινωνική Διακονία • Ἐκδόσεις •

■ Σκέψεις ἐπὶ τῇ ἐβδόμῃ ἐπετείῳ τῆς εἰς Ἐπίσκοπον Χειροτονίας (6.10.2014)

Μάρτυρες καὶ Μαρτυρία Ἀναστάσεως “Ὅραμα καὶ Χρέος

† Μητροπολίτου
Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκα!... **Δόξα τῷ Πατρί**,
καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι!... **Τριάς Ἁγία**, δόξα Σοι!...

Σήμερα, τὴν Πρώτη καὶ ταυτοχρόνως Ὀγδόη Ἡμέρα τῆς ἐβδομάδος· τὴν ἡμέρα, κατὰ τὴν Ὅποια ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας τιμᾷ καὶ προσκυνεῖ τὴν πανένδοξη Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας, ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀναφέρθηκε στὴν ἀνάστασι τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας τῆς Ναΐν.

Ὁ λόγος περὶ Ἀναστάσεως ἀποτελεῖ τὸ κέντρο τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Σωτηρίας· τὸ κέντρο τοῦ Εὐαγγελικοῦ Ἠθους· τὸ κέντρο τῆς Ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας...

Δὲν νοεῖται Ἐκκλησία χωρὶς λόγο καὶ Μαρτυρία Ἀναστάσεως· χωρὶς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐμπειρία τῆς Ἀναστάσεως· χωρὶς εὐσεβεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ ἀποτελοῦν **Μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως**.

Καὶ ἐμπειρία Ἀναστάσεως, σημαίνει βίωσι τῆς προσωπικῆς μας Ἀναστάσεως, διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος μας· καὶ μὲ περισσότερη ἀκρίβεια, σημαίνει *μετοχὴ στὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας*.

Ἡ Μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως, ἔργω καὶ λόγῳ, ἀποτελεῖ μέσα στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μίαν Διακονίαν, τὴν **ὕψιστην Διακονίαν**.

Ἡ Διακονία αὐτὴ ἀσκειῖται τόσο ἀπὸ τοὺς Κληρικοὺς-Ποιμένας, ὅσο καὶ ἀπὸ κάθε εὐσεβῆ Πιστό: ἅπαντες καλούμεθα νὰ εἴμεθα **Μάρτυρες καὶ Διάκονοι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος μας.**

Στὸ Βάπτισμα, ἔχουμε Ἀνάστασι· στὴν **Μετάνοια,** ἔχουμε Ἀνάστασι· στὴν **Θεῖα Μετάληψι,** ἔχουμε Ἀνάστασι· στὴν **Προσευχή,** ἔχουμε Ἀνάστασι· στὴν **Ἀγάπη,** ἔχουμε Ἀνάστασι· στὴν **Εὐσπλαγγία,** ἔχουμε Ἀνάστασι· στὴν **Ἄσκησι,** ἔχουμε Ἀνάστασι· στὴν **Ταπείνωσι,** ἔχουμε Ἀνάστασι...

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας εἶναι ἡ **Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως**· εἶναι ἡ Πηγὴ τῆς Ἀναστάσεως· εἶναι ἡ Μητέρα Ἐκείνη, ἡ Ὅποια μᾶς ὑπενθυμίζει συνεχῶς, ὅτι ἡ **Σωτηρία μας** δὲν ἐξαντλεῖται στὸν **Σταυρό**· μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ ἀπαρχή, ἡ κάθαρσις· ἔπεται ὁ ἀνακαινισμὸς, ὁ φωτισμὸς, ἡ θέωσις, ἡ Χριστοποίησις, ἡ Ἀνάστασις.

Ἡ Ἀνάστασις, ἡ ἐμπειρία τῆς Ἀναστάσεως, εἶναι ἡ Ἐλπίδα τοῦ Κόσμου· γι' αὐτὸ θεωρεῖται ὡς ἡ **ὑψίστη Διακονία** ἡ **Μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως** ἐν μέσῳ ἑνὸς κόσμου, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀπωλέσει τὴν ὄντως Ζωή, τὴν Χάρι καὶ τὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως, τὴν πίστι ὅτι –παρὰ τὴν τραγικότητά της– ἀξίζει αὐτὴ ἡ ζωὴ, ἔχει νόημα ἡ ζωὴ, ἀρκεῖ νὰ τῆς δώσουμε τὴν *ψυχή* της: τὴν *Ἀναστάσιμη ἐμπειρία*, τὴν μετοχὴ μας στὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας, διὰ μέσου τῆς ἐν Χριστῷ Ἐκκλησιαστικῆς Ζωῆς.

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Στὴν προοπτικὴ ἀκριβῶς αὐτὴ θέσαμε τὴν νέα Διακονία μας, ὅταν πρὶν ἀπὸ ἑπτὰ ἔτη (6.10.2007), μᾶς ἀνέθεσε ἡ Ἐκκλησία μας τὸ Ποιμαντικὸ Ἔργο διὰ μέσου τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Ὀυσιαστικῶς μᾶς ἀνετέθη ἡ **ὑψίστη Διακονία:** ἡ **Μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως**· νὰ γίνουμε **Μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως**· νὰ ἀντισταθοῦμε καὶ νὰ ἀνατρέψουμε τὴν *κουλτούρα τοῦ θανάτου*· νὰ ἐνσαρκώσουμε τὴν Ἀνάστασι μέσα στὴν *ρουτίνα τῆς καθημερινότητος*· νὰ ἀναστήσουμε στὶς καρδιές τοῦ Ποιμνίου μας τὸ **Ὅραμα τῆς Ἀναστάσεως**· νὰ τὸ βοηθήσουμε νὰ συνειδητοποιήσῃ, ὅτι ἡ **Με-**

τάνοια δὲν εἶναι ἐσωστρέφεια-παραίτησις καὶ κατάθλιψις· νὰ συνειδητοποιήσῃ, ὅτι ἡ **Μετάνοια** εἶναι Ἄναστασιμη, Δημιουργικὴ, Δραστήρια, Θυσιαστικὴ· νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν Ἄναστασιμη διάστασι τῆς ἐν Χριστῷ Ἐκκλησιαστικῆς Ζωῆς, ἡ Ὅποία καλλιεργεῖται μέσα στὸ Φῶς, τὴν Ἐλπίδα, τὴν Εὐσπλαγγνία καὶ τὴν Στοργή, τὴν Χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ...

* * *

Πολὸ σύντομα, μέσα πλέον καὶ ἀπὸ τὴν ποιμαντικὴ μας Διακονία, κατενοήσαμε τὶς κύριες συνιστῶσες τῆς Ἄναστασιμης Μαρτυρίας μας, ἡ υἰοθέτησις τῶν ὁποίων θὰ ἔδινε Ἑμπνευσι καὶ Ὅραμα στὸ Μικρὸ Ποίμνιό μας.

Ἡ πρώτη, ἦταν ἡ Πνευματολογικὴ... Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὀδηγήσουμε τοὺς Πιστοὺς μας στὴν ἀπόκτησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ Ὅποιο ἀνασταίνει τὴν ὕπαρξί μας, ἂν ἐμεῖς οἱ Ποιμένες δὲν ἔχουμε τὴν ἐμπειρία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ἂν ὁ Θεῖος Παράκλητος δὲν καταυγάξῃ τὸ εἶναί μας· τὰ αἰσθήματά μας, τὶς σκέψεις μας, τὸν λόγο μας, τὴν πρᾶξί μας...

Ἡ δεύτερη, ἦταν ἡ Σταυρικὴ... Χωρὶς θυσιαστικὴ ἀποδοχὴ τοῦ «Ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ» καὶ τοῦ «Ἀκολουθεῖτω μοι», οἱ Ποιμένες δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πείσουν τοὺς Πιστοὺς νὰ βιώσουν τὴν ποικιλόμορφη Σταύρωσι, ὡς προϋπόθεσι ἀναγκαία τῆς προσωπικῆς Ἄναστασεώς τους...

Ἡ τρίτη, ἦταν τὸ «μὴ συσχηματίζεσθε»... Ἄν οἱ Ποιμένες υἰοθετοῦν μία νοοτροπία καὶ ἓνα ἦθος κοσμικόν, στὸ ὁποῖο κυριαρχεῖ ἡ Φιλοδοξία, ἡ Φιλαργυρία, ἡ Φιλαυτία, ἡ Φιληδονία, ὁ Συμβιβασμός, τότε ἔχουν χάσει τὸ Ὅραμα τῆς Ἄναστασεως· τότε, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πείσουν τοὺς βολεμένους Χριστιανοὺς νὰ ξεβουλευθοῦν, νὰ ἀρνηθοῦν μὲ τρόπο ἐπαναστατικὸ κάθε συσχηματισμὸ μὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ αἰῶνος τούτου, τοῦ ἀπατεῶνος...

Ἡ τέταρτη, ἦταν τὸ «γίνεσθε οἰκτίρμονες»... Ὅταν οἱ Ποιμένες λησμονοῦν, ὅτι –κατ' οὐσίαν καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα– εἶναι Λειτουργοὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐσπλαγγνίας, πῶς ἄρα γε θὰ μιμηθοῦν τὸν Καλὸ Ποιμένα;... Πῶς θὰ ἀναστηθοῦν καὶ θὰ ἀναστήσουν;... Πῶς θὰ βοηθήσουν τοὺς Πιστοὺς νὰ ἀποβάλουν τὴν σκληρότητα καὶ τὴν ἀσπλαγγνία;... Πῶς θὰ τοὺς ἐμπνεύσουν, ὥστε νὰ εἶναι εὐσπλαγγνοι, συγκαταβατικοί, συγχωρητικοί, ἀνεξίκακοι, εὐγε-

νεῖς, στοργικοί καὶ τρυφεροί, συμπονετικοί, πρᾶοι καὶ ταπεινοὶ καὶ ὑπομονετικοὶ στὶς ἀδυναμίες τῶν ἄλλων;...

Ἡ πέμπτη, ἦταν ἡ **Διακονική**... Οἱ Ποιμένες, ὅταν ἀφοσιώνονται διακονικὰ-ὑπηρετικὰ στὸ Ποίμνιό τους, τότε εἰσάγονται σταδιακὰ στὸ **Ἵπερῶ τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου**, προκειμένου νὰ τελεσιουργήσουν τὸ **Μυστήριον τῆς Νύμφως τῶν ποδῶν τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ**... **Ἡ Διακονία τοῦ Ἀδελφοῦ**, τὸ νὰ ζώνεσαι τὸ **Λέντιον τῆς Διακονίας**, δὲν εἶναι ὑποτιμητικόν, εἶναι **Μεγαλειώδες**, σὲ εἰσάγει στὸ **Μυστήριον καὶ τὴν Μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως**... **Ἡ Διακονία**, ὅταν ἐπιτελεῖται μὲ γνήσιο εὐαγγελικὸ ἦθος, καταργεῖ κάθε αἴσθησι **Ἐξουσίας** καὶ καταργήσεως ἢ περιορισμοῦ τῆς **Ἐλευθερίας** τῶν Πιστῶν... **Καλλιεργεῖ τὴν Ἀναστάσιμη Ἐλευθερία** τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀνάδειξι τῶν **Χαρισμάτων**, τὴν **ἀνοικτότητα** καὶ δεκτικότητα τῆς ὑπάρξεως στὸ **Φῶς** τῆς **Ἀναστάσεως**, στὴν ὁλοκλήρωσι τῆς προσωπικότητος...

Ἡ ἕκτη, μὲ τὴν ὁποία κλείνω τὴν ἀναφορά μου στὶς **κύριες συνιστώσες** τῆς **Ἀναστάσιμης Μαρτυρίας** μας, εἶναι ἡ **Χριστοκεντρική**... Ἦταν καὶ εἶναι σαφῆς ἡ **νοσηρὰ τάσις** μιᾶς μερίδος τῶν πιστῶν νὰ καταστήσουν **σημεῖο ἀναφορᾶς** καὶ **κέντρο προσοχῆς** τους τὸν Ἐκκλησιαστικὸ Ποιμένα καὶ ὄχι τὸν Σωτῆρα μας Χριστό... **Αὕτῃ ἡ νοσηρὰ τάσις**, συνειδητὰ ἢ ἀσυνειδητὰ, ὀδηγεῖ στὸ θανάσιμο ἀμάρτημα τῆς **προσωπολατρίας**... **Ὁ κίνδυνος** εἶναι ἀμφίδρομος, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπώλεια τοῦ **Ὁράματος τῆς Ἀναστάσεως** ὀδηγεῖ στὴν μετατόπισι τοῦ **κέντρου** ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο στὸν ἄνθρωπο καὶ τελικὰ στὴν **εἰδωλοποίησι** τοῦ Πνευματικοῦ-Ποιμένος, μὲ καταστροφικὲς συνέπειες...

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Ἡ καλὴ συγκυρία νὰ συμπέσουν σήμερα ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ τῆς ἀναστάσεως τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας τῆς Ναΐν, καὶ ἡ ἐβδόμη ἐπέτειος τῆς **Ἀναστασίμου Διακονίας** μας, μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀναφερθοῦμε μὲ κάποια πυκνότητα στὴν **ὑψίστη Διακονία** ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας: τὴν **Μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως**, ἔργῳ καὶ λόγῳ.

Ἔχουμε κληθῆ, μέσῳ τοῦ Βαπτίσματός μας, τοῦ Χρίσματος καὶ τῆς Κοινωνίας τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ μας, νὰ

εἴμεθα **Μάρτυρες καὶ Διάκονοι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος μας.**

Συμπορευόμενοι, Ποιμένες καὶ Ποιμενόμενοι, Διάκονοι καὶ Διακονούμενοι, πρὸς τὴν Οὐράνια Βασιλεία, ἀφορῶντες στὸν Ἀναστήμενο Χριστό μας, ἄς συνειδοποιήσουμε τὸ ὕψιστο χρέος μας πρὸς τὸν κόσμο: τὴν **Μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως...**

Ἐναντι ἐνὸς ἀνθρωπισμοῦ δυτικῆς προελεύσεως, ὁ ὁποῖος αὐτονομεῖ τὸν ἄνθρωπον· θεωρεῖ αὐτὸν ὡς ἐρωτικὸν ζῶον· ἓνα ζῶον ποὺ κατασκευάζει ἐργαλεῖα· κηρύττει τὸν μηδενισμόν· προβάλλει τὸν παγανισμό τοῦ Φασισμοῦ καὶ τοῦ Ναζισμοῦ· ὁμιλεῖ γιὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοῦ· καλλιεργεῖ ὄχι τὸ ἰδεῶδες τῆς Θεώσεως, ἀλλὰ τῆς ἀποθηριώσεως τοῦ ἀνθρώπου· καλούμεθα νὰ δώσουμε τὴν **Μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως**, νὰ γίνουμε **Μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως**, νὰ ἐνσαρκώσουμε τὴν Ἀνάστασι ὡς τρόπον ζωῆς.

Ἀπαιτεῖται ὁμως ἰδιαίτερη προσοχή, τόσο ἀπὸ τοὺς Ποιμένας, ὅσο καὶ τοὺς Ποιμενομένους· τόσο ἀπὸ τοὺς πνευματικούς Πατέρας, ὅσο καὶ τὰ πνευματικὰ Τέκνα...

...Οἱ μὲν Πατέρες, ἄς βοηθοῦν τὰ Τέκνα μὲ γνήσιο φιλόνητρο πνεῦμα... **Τὰ** δὲ Τέκνα, ἄς συμπαρίστανται στοὺς Πατέρας μὲ γνήσιο υἱικὸ σεβασμό, ἀποφεύγοντα τὰ δύο ἄκρα: τὴν **προσωπολατρία** καὶ τὴν **περιφρόνησι-ὑποτίμησι.**

Ἔτσι, ἀλληλο-περιχωρούμενοι καὶ ἀλληλο-βοηθούμενοι, μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως, θὰ ἀποτελοῦμε, ἂν καὶ ἀνάξιοι, τὴν **Ἐλπίδα τοῦ Κόσμου, τὴν Ψυχή τοῦ Κόσμου, τὴν Ἀγκαλιὰ τοῦ Κόσμου,** ἢ Ὅποια θὰ δίδῃ Ζεστασιά καὶ Θαλπωρὴ καὶ Ὅραμα στὸ μέγα τραῦμα, τὸν Ἄνθρωπο.

Ἡ Χάρις τοῦ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Πατέρα μας Θεοῦ, καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἄς πλημμυρίζῃ τις καρδιές μας καὶ ἄς ἀναζωπυρώνη τὸ Ὅραμά μας: τὸ **Ὅραμα τῆς Ἀναστάσεως. Ἀμήν!**

+

Τῷ δὲ Θεῷ
δόξα καὶ εὐχαριστία!